

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ

РѢКЪ 1889.

Выдано 30. Марта.

Ч. III.

Ч. 9.

По поводу щасливо уконченого Юбилея 50 лѣтнего священства отзываетъ ся Святѣйшій Отець Папа Левъ XIII. до Вѣрныхъ своихъ дѣтей цѣлого свѣта въ слѣдующій способъ?—

VENERABILES FRATRES DILECTI FILII

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Ч. 13. /орд.

Окружне посланіе
Его Святости Папы
Льва XIII зъ powodu
заключеня року
юбилейного.

Exeunte jam anno, cum natalem sacerdotii quinquagesimum, singulari munere beneficioque divino, incolumes egimus, sponte respicit mens Nostra spatium praeteritorum mensium, plurimumque totius hujus intervalli recordatione delectatur. Nec sane sine causa: eventus enim, qui ad Nos privatim attinebat, idemque nec perse magnus, nec novitae mirabilis, studia tamen hominum inusitato modo commovit, tam perspicuis laetitiae signis, tot gratulationibus celebratus, ut nihil optari majus potuisset. — Quae res certe pergrata Nobis perque jucunda cecidit: sed quod in ea plurimi aestimamus significatio voluntatum est, religionisque liberrime testata sonstantia. Ille enim Nos undique salutantium concentus id aperte loquebatur, ex omnibus locis mentes atque animos in Jesu Christi Vicarium esse intentos: tot passim prementibus malis, in Apostolicam Sedem, velut in salutis perennem incorruptumque fontem, fidenter homines intueri: et quibuscumque in oris catholicum viget nomen, Ecclesiam romanam, omnium Ecclesiarum matrem et magistram, coli observarique, ita ut aequum est, ardenti studio ac summa concordia. — His de causis per superiores menses non semel in caelum suspeximus, Deo optimo atque immortalis gratias acturi, quod et hanc Nobis vivendi usuram, et ea, quae commemorata sunt, curarum solatia benignissime tribuisset: per idemque tempus, cum sese occasio dedit, gratam voluntatem Nostram, in quos oportebat, declaravimus. Nunc vero extrema anni ac celebritatis renovare admonent accepti beneficii memoriam: atque illud peroptato

contingit, ut Nobiscum in iterandis Deo gratiis Ecclesia tota consentiat. Simul vero expetit animus per has litteras publice testari, id quod facimus, quemadmodum tot obsequii, humanitatis, et amoris testimonia ad leniendas curas molestiasque Nostras consolatione non mediocri valuerunt, ita eorum et memoriam in Nobis et gratiam semper esse victuram. — Sed majus ac sanctius restat officium. In hac enim affectione animorum, romanum Pontificem alacritate insueta colere atque honorare gestientium, numen videmur nutumque Ejus agnoscere, qui saepe solet atque unus potest magnorum principia bonorum ex minimis momentis elicere. Nimirum providentissimus Deus voluisse videtur, in tanto opinionum errore, excitare fidem, opportunitatemque praebere studiis vitae potioris in populo christiano revocandis. Quamobrem hoc est reliqui, dare operam ut, bene positis initiis, bene cetera consequantur: enitendumque, ut et intelligantur consilia divina, et re ipsa perficiantur. Tunc denique obsequium in Apostolicam Sedem plene erit cumulateque perfectum, si cum virtutum christianarum laude conjunctum ad salutem conducat animorum: qui fructus est unice expetendus perpetuoque mansurus.

Ex hoc summo apostolici muneris gradu, in quo Nos Dei benignitas locavit, patrocinium veritatis saepenumero, ut oportuit, suscepimus, conatique sumus ea potissimum doctrinae capita exponere, quae maxime opportuna eque re publica viderentur esse. ut quisque, veritate perspecta, pestiferos errorum afflatus, vigilando cavendoque, defugeret. Nunc vero, uti liberos suos amantissimus parens, sic Nos alloqui christianos universos volumus, familiarique sermone hortari singulos ad vitam sancte instituendam. Nam omnino ad christianum nomen, praeter fidei professionem, necessariae sunt christianarum artes exercitationesque virtutum; ex quibus non modo pendet sempiterna salus animorum, sed etiam germana prosperitas et firma tranquillitas convictus humani et societatis. — Jamvero si quaeritur qua passim ratione vita degatur, nemo est quin videat, valde ab evangelicis praeceptis publicos mores privatosque discrepare. Nimis apte cadere in hanc aetatem videtur illa Joannis Apostoli sententia, *omne, quod in mundo est, concupiscentia carnis est, et concupiscentia oculorum, et superbia vitae.* *) Videlicet plerique, unde orti, quo vocentur, oblitii, curas habent cogitationesque omnes in haec imbecilla et fluxa bona defixas: invita natura, perturbatoque ordine, iis rebus sua voluntate serviunt, in quas dominari hominem ratio ipsa clamat oportere. — Appetentiae commodorum et deliciarum comitari proclive est cupiditatem rerum ad illa adipiscenda idonearum. Hinc effrenata pecuniae aviditas, quae efficit caecos quos complexa est, et ad explendum quod exoptat inflammata rapitur, nullo saepe aequi iniqui discrimine, nec raro cum alienae inopiae insolenti fastidio. Ita plurimi, quorum circumfluit vita divitiis, fraternitatis nomen cum multitudine usurpant. quam intimis sensibus superbe contemnant. Similique modo elatus superbia animus non legi subesse ulli, nec ullam vereri potestatem conatur: merum amorem sui libertatem appellat. *Tamquam pullum onagri se liberum natum putat.* **) — Accedunt vitiorum illecebrae ac perniciose invitamenta peccandi: ludos scenicos intelligimus impie ac licenter apparatus; volumina atque ephemeridas ludificandae virtuti, honestandae turpidini composita; artes ipsas, ad

*) I Ep. 11. 16.

**) Job. XI. 12.

usum vitae honestamque oblectationem animi inventas, lenocinia cupiditatum ministrare jussas. Nec licet sine metu futura prospicere, quia nova malorum semina continenter velut in sinum congeruntur adolescentis aetatis. Nostis morem scholarum publicarum: nihil in eis relinquitur ecclesiasticae auctoritati loci: et quo tempore maxime oporteret tenerrimos animos ad officia christiana sedulo studiosequè fingere, tum religionis praecepta plerumque silent. Grandiores natu periculum adeunt etiam majus, scilicet a vitio doctrinae: quae saepe est eiusmodi, ut non ad imbuendam cognitione veri, sed potius ad infatuendam valeat fallacia sententiarum juventutem. In disciplinis enim tradendis permulti philosophari malunt solo rationis magisterio, omnino fide divina posthabita: quo firmamento maximo uberrimoque lumine remoto, in multis labuntur, nec vera cernunt. Eorum illa sunt, omnia, quae in hoc mundo sint, esse corporea: hominum et pecudum easdem esse origines similemque naturam: nec desunt qui de ipso summo dominatore rerum, ac mundi opifice Deo dubitent, sit necne sit, vel in ejus natura errent. ethnicorum more, deterrime. Hinc demutari necesse est ipsam speciem formamque virtutis, juris, officii. Ita quidem, ut dum rationis principatum gloriose praedicant, ingeniique subtilitatem magnificentius efferunt, quam par est, debitas superbiae poenas rerum maximarum ignoratione uant. Corrupto opinionibus animo, simul insidet tamquam in venis medullisque corruptela morum; eaque sanari in hoc genere hominum sine summa difficultate non potest, propterea quod ex una parte opiniones vitiosae adulterant iudicium honestatis, ex altera lumen abest fidei christianae, quae omnis est principium ac fundamentum justitiae.

Ex ejusmodi causis quantas hominum societas calamitates contraxerit, quotidie oculis quodammodo contemplamur. Venena doctrinarum proclivi cursu in rationem vitae resque publicas pervasere: *rationalismus, materialismus, atheismus* peperere *socialismum, communismum, nihilismum*: tetras quidem funestasque pestes, sed quas ex iis principiis ingenerari non modo consentaneum erat, sed prope necessarium. — Sane, si religio catholica impune rejicitur, cujus origo divina tam illustribus est perspicua signis, quidni quaelibet religionis forma rejiciatur, quibus tales assentiendi notas abesse liquet? Si animus non est a corpore natura distinctus, proptereaque si, intereunte corpore, spes aevi beati aeternique nulla superest, quid erit causae quamobrem labores molestiaeque in eo suscipiantur, ut appetitus obedientes fiant rationi? Summum hominis erit positum bonum in fruendis vitae commodis potiundisque voluptatibus. Cumque nemo unus sit, quin ad beatae vivendum ipsius naturae admonitu impulsuque feratur, jure quisque detraxerit quod cuique possit, ut aliorum spoliis facultatem quaerat beate vivendi. Nec potestas ulla frenos est habitura tantos, ut satis cohibere incitatas cupiditates queat; consequens enim est, ut vis frangatur legum et omnis debilitetur auctoritas, si summa atque aeterna ratio jubentis vetantis Dei repudietur. Ita perturbari funditus necesse est civilem hominum societatem, inexplebili cupiditate ad perenne certamen impellente singulos, contententibus aliis quaesita tueri, aliis concupita adipisci.

Huc ferme nostra inclinatur aetas. — Est tamen, quo consolari conspectum praesentium malorum, animosque erigere spe meliore possimus. Deus enim *creavit ut essent omnia, et sanabiles fecit nationes orbis terrarum.* *) Sed sicut omnis hic

*) Sap. 1. 14.

mundus non aliter conservari nisi numine providentiaque ejus potest, cujus est nutu conditus. ita pariter sanari homines sola ejus virtute queunt, cujus beneficio sunt ab interitu ad vitam revocati. Nam humanum genus semel quidem Jesus Christus profuso sanguine redemit, sed perennis ac perpetua est virtus tanti operis tantique muneris: *et non est in alio ab quo salus.* *) Quare qui cupiditatum popularium crescentem flammam nituntur oppositu legum extinguere, ii quidem pro iustitia contendunt: sed intelligant, nullo se fructu aut certe perexiguo laborem consumpturos, quamdiu obstinaverint animo respuere virtutem Evangelii, Ecclesiaeque nolle advocatam operam. In hoc posita malorum sanatio est, ut, mutatis consiliis, et privatim et publice remigretur ad Jesum Christum, christianamque vivendi viam.

Jamvero totius vitae christianae summa et caput est, non indulgere corruptis saeculi moribus, sed repugnare ac resistere constanter oportere. Id *auctoris fidei et cosummatoris* Jesu omnia dicta et facta, leges et instituta, vita et mors declarant. Igitur quantumvis pravitate naturae et morum longe trahamur alio, curramus oportet *ad propositum nobis certamen* armati et parati eodem animo eisdemque armis, quibus Ille, qui *proposito sibi gaudio sustinuit crucem.* *) Proptereaque hoc primum videant homines atque intelligant quam sit a professione christiani nominis alienum persequi, uti mos est. cujusquemodi voluptates, horrere comites virtutis labores, nihilque recusare sibi, quod sensibus suaviter delicateque blandiatur. *Qui sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitiis et concupiscentiis.* **) ita ut consequens sit, Christi non esse, in quibus non exercitatio sit consuetudoque patiendi cum aspersione mollium et delicatarum voluptatum. Revixit enim homo infinita Dei bonitate in spem bonorum immortalium, unde exciderat, sed ea consequi non potest, nisi ipsis Christi vestigiis ingredi conetur, et cogitatione exemplorum ejus mentem suam moresque conformet. Itaque non consilium, sed officium, neque eorum dumtaxat, qui perfectius vitae optaverint genus, sed plane omnium est, *mortificationem Jesu in corpore quemque suo circumferre.* ***) — Ipsa naturae lex, quae jubet hominem cum virtute vivere, qui secus posset salva consistere? Deletur enim sacro baptismate peccatum, quod est nascendo contractum, sed stirpes distortae ac pravae, qua peccatum insevit, nequaquam tolluntur. Pars hominis ea, quae expers rationis est, etsi resistantibus viriliterque per Jesu Christi gratiam repugnantibus nocere non possit, tamen cum ratione de imperio pugnat. omnem animi statum perturbat, voluntatemque tyrannice a virtute detorquet tanta vi, ut nec vitia fugere nec officia servare sine quotidiana dimicatione possimus. *Manere autem in baptizatis concupiscentiam vel fomitem, haec sancta synodus fatetur ac sentit, quae cum ad agonem relicta sit, nocere non consentientibus, sed viriliter per Jesu Christi gratiam repugnantibus non valet; quinimo qui legitime certaverit coronabitur.* *) — Est in hoc certamine gradus fortitudinis, quo virtus non perveniat nisi excellens, eorum videlicet, qui in profligandis motibus a ratione aversis eo usque profecerunt, ut caelestem in terris vitam agere propemodum videantur. Esto, paucorum sit tanta praestantia: sed, quod ipsa philisophia veterum praecipiebat, domitas habere cupiditates nemo non debet: idque ii maiore

*) Act. IV. 12.

**) Heb. XII, 1, 2.

***) Galat. V, 24.

****) II. Cor. IV. 10.

*****) Conc. Trid. Sess. V. can. 5.

etiam studio, quibus rerum mortalium quotidianus usus irritamenta maiora suppeditat: nisi qui stulte putet, minus esse vigilandum ubi praesentius imminet discrimen, aut, qui gravius aegrotant, eos minus egere medicina. — Is vero, qui in eiusmodi conflictu suscipitur, labor magnis compensatur, praeter caelestia atque immortalia, bonis: in primis quod isto modo, sedata perturbatione partium, plurimum restituitur naturae de dignitate pristina. Hac enim lege est atque hoc ordine generatus homo ut animus imperaret corpori, appetitus mente consilioque regerentur: eoque fit, ut non dedere se pessimis dominis cupiditatibus, praestantissima sit maximeque optanda libertas. — Praeterea in ipsa humani generis societate non apparet quid expectari ab homine sine hac animi affectione possit. Utrumne futurus est ad bene merendum propensus, qui facienda, fugienda, metiri amore sui consueverit? Non magnanimus quisquam esse potest, non beneficus, non misericors, non abstinens, qui non se ipse vincere didicerit, atque humana omnia prae virtute contemnere. — Nec silebimus, id omnino videri divino provisum consilio, ut nulla afferri salus hominibus, nisi cum contentione et dolore queat. Revera si Deus liberationem culpae et errati veniam hominum generi dedit, hac lege dedit, ut Unigenitus suus poenas sibi debitas iustasque persolveret. Iustitiaeque divinae cum Jesus Christus satisfacere alia atque alia ratione potuisset, maluit tamen per summos cruciatus profusa vita satisfacere. Atque ita alumni ac sectatoribus suis hanc legem imposuit suo cruore sancitam, ut eorum esset vita cum morum ac temporum vitiis perpetua certatio. Quid Apostolos ad imbuendum veritate mundum fecit invictos, quid martyres innumerabiles in fidei christianae cruento testimonio roboravit, nisi affectio animi illi legi obtemperans sine timore? Nec alia via ire perrexerunt, quotquot curae fuit vivere more christiano, sibi que virtute consulere: neque igitur alia nobis eundem, si consultum saluti volumus vel nostrae singulorum, vel communi. Itaque, dominante procacitate libidinum, tueri se quemque viriliter necesse est a blandimentis luxuriae: cumque passim sit in fruendis opibus et copiis tam insolens ostentatio, muniendus animus est contra divitiarum sumptuosas illecebras, ne his inhians animus, quae appellantur bona, quae nec satiare eum possunt, ac brevi sunt dilapsura, thesaurum amittat non deficientem in caelis. Denique illud etiam dolendum, quod opiniones atque exempla pernicioso tanto opere ad molliendos animos valuerunt, ut plurimos jam prope pudeat nominis vitaeque christianae: quod quidem aut perditae nequitiae est, aut segnitiae inertissimae. Utrumque detestabile, utrumque tale, ut nullum homini malum majus. Quaenam enim reliqua salus esset, aut qua spe niterentur homines, si gloriari in nomine Jesu Christi desierint, si vitam ex praeceptis evangelicis constanter aperteque agere recusarint? Vulgo queruntur viris fortibus sterile saeculum. Revo-centur christiani mores: simul erit gravitas et constantia ingeniis restituta.

Sed tantorum magnitudini varietatique officiorum virtus hominum par esse sola non potest. Quo modo corpori, ut alatur, panem quotidianum, sic animae, ut ad virtutem confirmetur, nervos atque robur impetrare divinitus necesse est. Quare communis illa conditio lexque vitae, quam in perpetua quadam diximus dimicatione consistere, obsecrandi Deum habet adjunctam necessitatem. Etenim, quod est vere ab Augustino venusteque dictum, transcendit pia precatio intervalla mundi, divinamque devocat e caelo misericordiam. Contra cupiditatum turbidos motus, contra malorum daemonum insidias, ne circumventi in fraudem inducamur, adiumenta petere

atque auxilia caelestia jubemur oraculo divino, *orate ut non intretis in tentationem.**) Quanto id necessarium magis, si utilem dare operam alienae quoque saluti volumus? Christus Dominus, unigenitus Filius Dei, fons omnis gratiae et virtutis, quod verbis praecepit, ipse prior demonstravit exemplo: *erat pernoctans in oratione Dei:**)* sacrificioque proximus *prolixius orabat.***)* — Profecto longe minus esset naturae extimescenda fragilitas, nec languore mores desidiaque diffluerent, si divinum istud praeceptum minus iaceret incuria ac prope fastidio intermissum. Est enim exorabilis Deus, gratificari vult hominibus, aperte pollicitus, sua se munera large copioseque petentibus daturum. Quin etiam invitat ipsemet petere, ac fere lacessit amantissimis verbis: *ego dico vobis, petite et dabitur vobis, quaerite et invenietis, pulsate et aperietur vobis.†)* Quod ut confidenter ac familiariter facere ne vereamur, majestatem numinis sui similitudine atque imagine temperat parentis suavissimi cui nihil potius, quam caritas liberorum. *Si ergo vos, cum sitis mali, nostis bona data dare filiis vestris, quanto magis Pater vester, qui in caelis est, dabit bona petentibus se? ††)* — Quae qui cogitaverit, non nimium mirabitur si efficientia precum humanarum Ioann quidem Chrysostomo videatur tanta, ut cum ipsa potentia Dei comparari illam putet posse. Propterea quod sicut Deus universitatem rerum verbo creavit, sic homo impetrat, orando, quae velit. Nihil est rite adhibitis precibus impetrabilius, quia insunt in eis quaedam velut moventia, quibus placari se Deus atque exorari facile patiatur. Nam inter orandum sevocamus ab rebus mortalibus animum, atque unius Dei cogitatione suspensi, conscientia tenemur infirmitatis humanae: ob eamque rem non bonitate et amplexu parentis nostri acquiescimus, in virtute conditoris perfugium quaerimus. Adire insistimus auctorem omnium bonorum, tamquam spectari ab eo velimus aegrum animum, imbecillas vires, inopiam nostram: plenique spe, tutelam atque opem eius imploramus, qui aegrotationum medicinam, infirmitatis miseriaeque solatia praebere solus potest. Tali habitu animi modeste de se, ut oportet, submitte sequaeque judicantis, mire flectitur Deus ad clementiam, quia quemadmodum superbis resistit, ita humilibus *dat gratiam. †††)* — Sancta igitur sit apud omnes consuetudo precandi: mens, animus, vox precentur: unaque simul ratio vivendi consentiat, ut videlicet per legum divinarum custodiam perennis ad Deum ascensus vita nostra videatur.

Quemadmodum virtutes ceterae, ita haec etiam, de qua loquimur, gignitur et sustentatur fide divina. Deus enim auctor est, quae sint homini vera atque unice per se expetenda bona: itemque infinitam Dei bonitatem, et Jesu redemptoris merita eodem auctore cognovimus. Sed vicissim pia precandi consuetudine nihil est ad alendam augendamque fidem aptius. Cujus quidem virtutis, in plerisque debilitatae, in multis extinctae, apparet quanta sit hoc tempore necessitas. Illa enim est maxime, unde non modo vitae privatorum petenda correctio est, sed etiam earum rerum iudicium expectandum, quarum conflictio quietas et securas esse civitates non sinit. Si aestuat multitudo immodicae libertatis siti, si erumpunt undique proletariorum minaces fremitus, si inhumana beatiorum cupiditas numquam se satis con-

*) Matth. XXVI, 41.

**) Luc. VI, 12.

***) Luc. XXII, 43.

†) Luc. XI, 9.

††) Matth. VII, 11.

†††) I. Petr. V, 5.

secutam putat, et si quae sunt alia generis ejusdem incommoda, his profecto, quod alias uberius exposuimus, nihil subvenire melius aut certius, quam fides christiana, potest.

Locus admonet, ad vos cogitationem orationemque convertere, quotquot Deus ad sua dispensanda mysteria, collata divinitus potestate, adjuutores adscivit. Si causae indagantur privatae publicaeque salutis, dubitandum non est, vitam moresque clericorum posse plurimum in utramque partem. — Meminerint, igitur, se *lucem mundi* a Jesu Christo appellatos, quod *luminis instar universum orbem illustrantis, sacerdotis animam splendescere oportet.* *) Lumen doctrinae, neque illud vulgare, in sacerdote requiritur, quia muneris ejus est implere sapientia ceteros, evellere errores, ducem esse multitudini per itinera vitae ancipitia et lubrica. In primis autem vitae innocentiam comitem doctrina desiderat, praesertim quod in emendatione hominum longe plus exemplo, quam peroratione proficitur. *Luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona.* **) Cujus divinae sententiae ea profecto vis est, talem esse in sacerdotibus perfectionem oportere absolutionemque virtutis, ut se tamquam speculum praebere intuentibus queant. *Nihil est, quod alios magis ad pietatem et Dei cultum assidue instruat, quam eorum vita et exemplum, qui se divino ministerio dedicarunt: cum enim a rebus saeculi in altiorem sublatis locum conspiciantur, in eos tamquam in speculum reliqui oculos coniciunt, ex eisque sumunt, quod imitentur.* ***) Quare si omnes homines caveant vigilanter oportet, ne ad vitiorum scopulos adhaerescant, neu consectentur res caducas appetitione nimia, apparet quanto id efficere sacerdotes religiosius et constantius debeant. — Nisi quod nec satis est non servire cupiditatibus: illud etiam sanctitudo dignitatis postulat, ut sibimetipsis acriter imperare assuescant, itemque omnes animi vires, praesertim intelligentiam ac voluntatem, quae summum in homine obtinent locum, in obsequium Christi cogere. *Qui relinquere universa disponis, te quoque inter relinquenda connumerare memento, imo maxime et principaliter abnega te metipsum.* Soluto ac libero ab omni cupidine animo, tum denique alacre et generosum studium concipient salutis alienae, sine quo nec satis consulerent suae. *Unus erit de subditis quaestus, una pompa, unaque voluptas, si quomodo possent parare plebem perfectam. Id omnibus satagant etiam multa contritione cordis et corporis, in labore et aerumna, in fame et siti, in frigore et nuditate.* Cujusmodi virtutem semper experrectam et ad ardua quaelibet, proximorum gratia, impavidam mire fovet et corroborat bonorum caelestium contemplatio frequens. In qua sane quanto plus posuerint operae, tanto liquidius magnitudinem munerum sacerdotalium et excellentiam et sanctitatem intelligent. Judicabunt illud quam sit miserum, tot homines per Jesum Christum redemptos, ruere tamen in interitum sempiternum: divinaeque cogitatione naturae in amorem Dei et intendent sese vehementius et ceteros excitabunt.

Est eiusmodi cursus ad salutem communem certissimus. In quo tamen magnopere cavendum, ne qui magnitudine difficultatum terreatur, aut propter diurnitatem malorum de sanatione desperet. Dei aequissima immutabilisque justitia et recte factis premia reservat et supplicia peccatis. Gentes vero et nationes, quoniam ultra mortalis aevi spatium propagari non possunt, debitam factis mercedem

*) Conc. Trid. Sess. XXII, c. I. de Ref.

**) S. Bernard. Declam. c. I.

***) Id. Lib. IV, de Consid. c. 2.

ferant in terris necesse est. Utique non est novum, successus prosperos peccanti civitati contingere: idque iusto Dei consilio, qui actiones laudabiles, neque enim est ulla gens omni laude vacans, eiusmodi beneficiorum genere interdum remuneratur: quod in populo romano iudicat Augustinus contigisse. Rata tamen lex est, ad prosperam fortunam omnino plurimum interesse quemadmodum publice virtus, ac nominatim ea, quae parens est ceterarum, justitia colatur. *Justitia elevat gentem: miseros autem facit populos peccatum.* *) — Nihil attinet considerationem hoc loco intendere in victricia facinora: nec exquirere, ullane imperia, salvis rebus suis et ad voluntatem fluentibus, gerant tamen velut in imis visceribus inclusum semen miseriarum. Unam rem intelligi volumus, cujus rei plena est exemplorum historia, iniuste facta aliquando esse luenda, eoque gravius, quo fuerint diuturniora delicta. Nos quidem magnopere illa Pauli Apostoli sententia consolatur, *Omnia enim vestra sunt: vos autem Christi, Christus autem Dei.* **) Videlicet arcano divinae providentiae nutu sic rerum mortalium regitur gubernaturque cursus, ut, quaecumque hominibus accidunt, omnia Dei ipsius gloriae asserviant, itemque sint eorum saluti, qui Jesum Christum vere et ex animo sequuntur, conducibilia. Horum vero mater et altrix, dux et custos est Ecclesia: quae idcirco cum Christo sponso suo sicut intima atque incommutabili caritate copulatur, ita conjungitur societate certaminum et communionem victoriae. Nihil igitur anxii Ecclesiae causa sumus, nec esse possumus: sed valde pertimescimus de salute plurimorum, qui, Ecclesia superbe posthabita, errore vario in interitum aguntur: angimur earum causa civitatum, quas spectare cogimur aversas a Deo, et summo rerum omnium discrimini stolidam securitatem indormientes. *Nihil Ecclesiae par est. . . . Quot Ecclesiam oppugnarunt, ipsique perierunt? Ecclesia vero caelos transcendit. Talis est Ecclesiae magnitudo: vincit impugnata, insidiis appetita superat. . . . luctatur nec prosternitur, pugilatu certat, nec vincitur.* *) Neque solum non vincitur, sed illam, quam perenni haustu a Deo ipso derivat, emendatricem naturae et efficientem salutis virtutem conservat integram, nec ulla temporum permutatione mutabilem. Quae virtus si senescentem vitiiis et perditum superstitione mundum divinitus liberavit, quidni devium revocabit? Conticescant aliquando suspiciones ac simultates: amotisque impedimentis, esto iurium suorum ubique compos Ecclesia, cujus est tueri ac propagare parta per Jesum Christum beneficia. Tunc enim vero licebit experiendo cognoscere, quo lux Evangelii pertineat, quid virtus Christi redemptoris possit — Hic annus, qui est in exitu, non pauca, ut initio diximus, reviviscentis fidei indicia praeulit. Utinam istiusmodi velut scintilla crescat in vehementem flammam, quae, absumptis vitiorum radicibus, viam celeriter expediat ad renovandos mores et salutaria capessenda. Nos quidem mystico Ecclesiae navigio tam adversa tempestate praepositi, mentem animumque in divinum gubernatorem defigimus, qui clavum tenens sedet non visus in puppi. Vides, Domine, ut undique eruperint venti, ut mare inhorrescat, magna vi excitatis fluctibus. Impera, quaesumus, qui solus potes, et ventis et mari. Redde hominum generi pacem veri nominis, quam mundus dare non potest, tranquillitatem ordinis. Scilicet munere impulsuque tuo referant sese homines ad ordinem debitum, restituta, ut oportet, pietate in Deum, justitia et caritate in proximos, temperantia in semetipsos, domitis ratione cupidita

*) Prov. XIV, 34.

**) I. Cor. III, 22—23.

***) S. Io. Chrys. Or. post Eutrop. captum habita n. I.

tibus. Adveniat regnum tuum, tibi que subesse ac servire ii quoque intelligant oportere, qui veritatem et salutem, te procul, vano labore exquirunt. Inest in legibus tuis aequitas ac lenitudo paterna: ad easque servandas ultro nobis ipse suppeditas expeditam virtute tua facultatem. Militia est vita hominis super terram, sed ipse *certamen inspectas, et adjuvas hominem ut vincat, et deficientem sublevas, et vincentem coronas.* *)

Atque his sensibus erecto in spem laetam firmamque animo, munerum caelestium auspiciem et benevolentiae Nostrae testem, vobis, Venerabiles Fratres et Clero populoque catholico universo apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum ipso die natali D. N. Jesu, An
MDCCLXXXVIII, Pontificatus Nostri Undecimo, LEO PP. XIII.

Що симъ до загальної вѣдомости подаєся.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 20 Марта 1889

Ч. 10.

Испытъ конкурсовый на бенефиція душпастьрскіи отбудеся въ Перемышли въ дняхъ 7. 8. 9. Мая и 12. 13. 14. Листопада 1889 н. с.

О чѣмъ Прч. Священство завѣдомляе ся съ примѣчаніемъ, щобы каждый намѣряющій первый разъ поддаться тому испытю, приложилъ къ прошенію своему о позволеніе приступати до тогожь испытя, декретъ своего первого поставленья въ душпастьрство, а если то былобы невозможнымъ, то принаймнѣй датумъ и число консисторске тогоже декрета, такожь день и мѣсяць введенья въ душпастьрску службу черезъ дотычный дек. урядъ и найменше три дни передъ испытюмъ предложилъ сюда свое прошеніе — а прибывши на испытъ, заосмотриль ся книгою св. Писанія.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 30. Марта 1889.

Ч. 11.

Ведля завѣдомленія выс ц к. Намѣстничества зъ дня 21. Марта 1889 Ч. 16.060 выльосованіи стали дня 31. Жолтня 1888 г. слѣдующіи индемнизацийнѣ облигаціи:

Ч. 15273	на 100 зл.	винкульована	на церковь въ Крыницѣ
„ 2453	„ 1290	„	„ парохію Поляна.
„ 5971	„ 300	„	„ „ Домашѡвъ.
„ 8670	„ 380	„	„ „ Быкѡвъ.

Ч. 1716.

Испытъ конкурсовый.

Ч. 1780.

О выльосованыхъ облигаціяхъ.

*) Cf. S. Aug. in Ps. 32.

Ч. 10010	на 1000	винкульована	на парохію	Луцкѣвъ.
" 12862	" 50	"	"	Святое.
" 13493	" 50	"	дочер.	Батычи ад Уйковичи.
" 14065	" 300	"	на парохію	Королева руска.
" 14104	" 100	"	"	Тарнава выжна.
" 14105	" 250	"	"	Багновате.
" 14136	" 50	"	"	дочер. Трушовичи ад Вѣйско.
" 14149	" 50	"	"	парохію Руске село.
" 14171	" 50	"	"	Жиравиця.
" 14604	" 900	"	"	Смѣльничь.
" 14784	" 200	"	Капитула руска	въ Перемышли.
" 15583	" 300	"	на парохію	Башня.
" 16063	" 150	"	"	Старесело.
" 16213	" 300	"	"	Болестрашичи.
" 16354	" 100	"	"	Высоцко.
" 15399	" 100	"	дочерн.	Черемха ад Липовець.
" 5649	" 1700	"	церковь	катедр въ Перемышли.

Взымаеся Преч. душпастьрѣвъ вильосовану Облигацію съ дотычнымъ лучкомъ платничимъ для дальшого урядового споводованья въ ц. к. урядѣ податковомъ за подпискою полученья зложити и о сдѣланомъ сюда донести.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 30. Марта 1889.

Ч. 1759.

О выданю бого-
служебной
книги „Часословъ.“

Ч. 12.

Завѣдомляе ся Прч. душпастьрскій Клиръ, що книга богослужебна „Часословъ“ напечатана уже зѣстала въ Ставропигійской печатни въ Львовѣ и получить ю можна тамже по цѣнѣ 10 зл. въ добромъ переплетѣ а за 8 зл. брошуровану.

Такъ якъ выданье тое Часослова отзначае ся подь кождымъ взглядомъ дуже користо, а недостатокъ тогожь отъ долшого уже часу давалъ ся чути по церквахъ епархіи нашої, припоручаемъ Прч. душпастьрскому Клирови, закупити где того потреба згадане выданье Часослова.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 30. Марта 1889

Ч. 13.

Залягають дальше съ предплатою на Вѣстникъ епархіальный слѣдуючіи Деканаты:

Ч. 1342.

О залеглостяхъ
въ предплатѣ на
Вѣстникъ епарх.

Старосамборскій съ сумою	1 зл. 68 кр.	Яворовскій съ сумою	14 зл. 85 кр.
Судововишеньскій "	1 " 50 "	Ярославскій "	4 " 50 "
Устрицкій "	4 " 50 "	Яелискій "	1 " 50 "

Поручаєся выжь поименованымъ Всеч. урядамъ деканальнымъ наведені наложитости по можливой скорости отъ дотычныхъ должниковъ стягнути и сюда прислати.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 9. Марта 1889.

Ч. 14.

Щобы завчасно виробити у ц. к. Намѣстничества титло стола, то взываєся кандидатомъ священническаго сана, окончившихъ богословскіи науки и приготовленыхъ уже до принятія св. Рукополаганья въ Єреи, до скорого внесенья тутъ дотычныхъ прошеній заосмотреныхъ въ свѣдоцтва: 1. рождества и крещенія 2. норовственности, 3. оконченыхъ наукъ. 4. здоровія способного до поношенья трудовъ душпастырскихъ. 5. убожества, затверженого отъ дотычного ц. к. Староства. 6. удоволенія войсковои повинности. 7. браковѣчанія, если такове отбылося.

Въ своемъ часѣ т. е. по послѣдившомъ призволеню титла стола окремымъ письмомъ возвани будутъ до явленія ся тутъ до предварительного испытя въ цѣли принятія въ домъ пресвитеріальный. —

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 24. Марта 1889.

Ч. 1591.

О св. Рукополаганю.

Х Р О Н И К А.

Конкурсъ на опорожнені парохіи съ речинцемъ убѣганяся до дня 15. Червця 1889.

Ч. 1503.

1. Беньова съ дочерн. Буковецъ и доч. Сянки патр. прив. дек. Высочаньского.
2. Береги горѣшній, право патр. почивае, дек. Затварницкого.
3. Березка съ доч. Сѣвчина и прил. Гута Березка и Ясениця Сѣвчиньска, деканата Бирчаньского, право патрона почивае.
4. Бонарѣвка съ мѣстц. Буды Высоцкіи и Бережаньскіи, Бережанка, Жизнѣвъ и Годова, патр. прив. дек. Коросняньского.
5. Ветлина, патрон. приват. дек. Балигородского.
6. Войкова, патр. Его ц. к. Велич. дек. Мушиньского.
7. Войславичи съ дочер. Ниновичи и мѣстц. Пецикорѣвъ, патр. прив. дек. Варяжск.
8. Горянка съ доч. Воля горяньска и Радѣова, патр. прив. дек. Балигородского.
9. Днѣстрикъ Дубовый, патр. прив. дек. Жукотыньского.
10. Долины съ прилуч. Шимбаркъ, Шклярки, Надѣздъ, Горлицѣ, Бѣчь, патроната прив. дек. Бѣцкого.
11. Дубрѣвка съ прилуч. Горки, Шеперки, Ярѣчинь, Мостки, Жджары, Вѣлька ма

невска, Гута, Куржина, Гбльче, Дубровиця, Зарѣче, Зволяки, Улянôвъ, Нѣско и Рудники, патр. прив. дек. Канчуцкого.

12. Камяна, патр. Его ц. к. Вел. дек. Мушиньского.
13. Крецôвъ съ мѣстц. Воля крецôвска и Ляхава, патр. прив. дек. Лѣского.
14. Крыве съ доч. Прислопъ, патр. прив. дек. Балигородского.
15. Лелюхôвъ съ доч. Дубне, патр. Его ц. к. Велич. дек. Мушиньского.
16. Липье, патр. прив. дек. Жукотыньского.
17. Манастирець съ прилуч. Тершакôвъ, Мосты, Днѣстрикъ, Свинюша, патр. приват.

деканата Горожаньского.

18. Лѣщовате съ доч. Воля матѣева, патр. прив. дек. Лѣского.
19. Лѣщны съ доч. Кунькова и Бѣлянка, патр. прив. дек. Бѣцкого.
20. Мервиця съ кольонією Візенбергъ, дек. Жолкôвского, патр. приватного.
21. Милькôвъ, патр. прив. дек. Олещицкого.
22. Пяновичи съ доч. Максимовичи и мѣстц. Кановичи, патр. прив. дек. Самборс.
23. Прислопъ патр. прив. дек. Высочаньского.
24. Радоцина съ доч. Долге, патр. прив. дек. Дукляньского.
25. Ракова съ доч. Берестяны, дек. Старосольского, патр. приватного.
26. Райске съ доч. Городокъ. Студенне и мѣстц. Савкôвчикъ патр. прив. д. Затв.
27. Рябе съ доч. Гучвиць, право патрона почивае, дек. Балигородского.
28. Свидникъ патр. прив. дек. Старосамборского.
29. Смôльникъ съ доч. Протѣсне, право патрона почивае, дек. Затварницкого.
30. Улично, патр. Его ц. к. Велич. дек. Дрогобыцкого.
31. Устрики горѣшні съ доч. Волосате, Ступосяны, Берѣжки, пат. пр. д. Затварн.
32. Хмѣль, право патр. почивае, дек. Затварницкого.
33. Шумячь, патр. прив. дек. Высочаньского.
34. Цариньске съ доч. Насѣчне, право патрона почивае, дек. Затварницкого.
35. Чорнорѣки, патр. прив. дек. Коросняньского.
36. Явôрникъ, патр. прив. дек. Яелиского.
37. Яелиска Воля съ доч. Яелиска Воля выжна, патр. Преосв. Еп. обр. лат. въ Перемышли, дек. Яелиского.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 16. Марта 1889.

Завѣдательства получили:

- Ч. 1417 Гмитраевичъ Іоаннь парохіи Смôльникъ, дек. Затварницкого.
 Ч. 1694 Кобздай Володимиръ парохіи Гочевъ, дек. Балигородского.

До каноничной институціи завозваніи:

- Ч. 1538 Гамерскій Іоаннь на парохію Пелня, дек. Сяноцкого.
 Ч. 1547 Голіанъ Іоаннь на парохію Рыботычи, дек. Добромильского.
 Ч. 1578 Яремкевичъ Александеръ на парохію Боратынь, деканата Порохницкого.

Ч. 1635 Зубрицкій Михаилъ на парохію Мшанецъ, дек. Жукотыньского.

Ч. 1645 Полянскій Володимиръ на парохію Терепча, дек. Сяноцкого.

Ч. 1656 Рудавскій Антоній на парохію Гаѣ, дек. Дрогобыцкого.

Ч. 1554 Презенту на парохію Гладышѡвъ, дек. Бѣцкого получилъ тамошній завѣдатель Петро Цепинскій.

Ч. 1590 Шемердякъ Іоаннъ новопоставленый пресвитеръ получилъ сотрудничество парохіи въ Волчи дольной, дек. Старосольского.

Ч. 1694 Каноничну институтію на парохію Волиця, дек. Сяноцкого, получилъ Димитрій Венгриновичъ.

Ч. 1534 Маляркевичъ Алексій, парохъ въ Коханѡвцѣ, дек. Яворѡвского получилъ изъ стороны Еп. Консисторіи за заходы и труды около будовы новой дерев. церкви въ матерной Коханѡвка, полну признательность, а веѣ Члены тойже парохіи Архіерейске благословеніе за жертволюбіе для Славы Божой и привязанье до своего св. обряда.

Ч. 1754 Святѣйшій Отець Пана Левъ XIII благоволилъ вселаскавѣйше удѣлити крестъ „рго Ecclesia et Pontifice“ слѣдующимъ:

Пану Стефану Жарскому мѣщанину въ Белзѣ
 „ Онуфрію Якубовичу „ „ Яворовѣ.
 „ Михаилу Волошиньскому „ „ Канчузѣ.
 „ Іоанну Вербенцю „ „ Ярославли.
 „ Іосифу Мандрыку „ „ Тартаковѣ.
 Панѣ Аннѣ Романовской мѣщанцѣ въ Сокалі.

Справы вдовичого Института.

Вдовичо-сиротиньскій Институтъ Епархіи Перемыскои получилъ датки, которіи Упр. Комисія пѡдъ Ч. вд. пр. 205 изъ 1889 г. симъ квитиуетъ.

1) Ч. вдов. прот. 37 изъ 1889. Посредствомъ Прч. деканальнаго уряду Сяноцкого прислали рочніи датки за г. 1888.

1. Свящ. Володимиръ Полянскій	7 зл.	13. Свящ. Левъ Сембратовичъ	7 зл.
2. „ Володимиръ Бачинскій	7 „	14. „ Мих. Шатыньскій за 1888	12 „
3. „ Володимиръ Хомицкій	7 „	и за г. 1889	2 „
4. „ Іоаннъ Крыницкій	7 „	15. „ Іосифъ Москаликъ за г. 1880	1 „
5. „ Николай Ивановскій	7 „	за г. 1881	2 „
6. „ Іоаннъ Гамерскій	7 „	за г. 1888	7 „
7. „ Антоній Лавровскій	7 „	16. Впр. В. Чемарникъ	12 „
8. „ Александеръ Зубрицкій	7 „	17. Свящ. Володимиръ Бачинскій	
9. „ Викторъ Саламонъ	12 „	за г. 1887	1 зл. 28 кр.
10. „ Петръ Дуркотъ	7 „	18. „ Мих. Добрянскій	
11. „ Мих. Грында до кор. фон.	50 „	за г. 1887	2 „ 33 „
12. „ Михаилъ Добрянскій	12 „		

Всего 183 зл. 61 кр.; тую квоту вписано до Ч. конс. 80 зъ 1889 г. а до касов. пост. 246 изъ г. 1888.

2) Ч. вд. пр. 38. Посредствомъ Прч. деканального уряду Короснянского прислали за г. 1888 рочніи датки:

1.	Свящ. Іоаннь Копыстянскій	7 зл.
2.	„ Теоодоръ Мерена	7 „
3.	„ Левъ Мѣйскій	12 „
4.	„ Андрей Прухницкій	7 „
5.	„ Евстахій Пелехъ	7 „
6.	„ Александеръ Прислопскій	7 „
	Всего	47 зл.

Квоту тую вписано до Ч. конс. 94 изъ 1889; а до кас. пост. 247 изъ 1888 г.

3) Ч. вд. пр. 39. Черезъ Прч. деканальный урядъ Жукотынскій прислали рочніи датки за г. 1888:

1.	Свящ. Онуфрій Ганкевичъ	12 зл.	8.	Свящ. Димитрій Габла	7 зл.
2.	„ Павель Стукачъ за г. 1888	10 „	9.	„ Корнилій Яворскій	7 „
	а до коренного фонда	20 „	10.	„ Ілія Присташъ	7 „
3.	„ Левъ Бѣрецкій	7 „	11.	„ Михайль Зубрицкій	7 „
4.	„ Димитрій Марчакъ	7 „	12.	„ Василій Фидыкъ	7 „
5.	„ Іосифъ Гамерскій	7 „	13.	Прч. Теоодиль Турчмановичъ	7 „
6.	„ Михайль Флюнтъ	7 „	14.	Свящ. Алойсій Полянскій	7 „
7.	„ Максимъ Калиничъ	7 „	15.	„ Теоодоръ Борысь	7 „

Всего 133 зл. квоту тую вписано до Ч. конс. 117 изъ 1889; а до кас. пост. 251 изъ 1888 г.

4) Ч. вд. пр. 40 изъ 1889. Посредствомъ Прч. деканального уряду Лѣвского прислали за г. 1888 рочніи датки:

1.	Прч. Александеръ Пундыкевичъ	12 зл.
2.	Свящ. Аѳанасій Венгриновичъ	12 „
3.	„ Михайль Ясеницкій	12 „
4.	„ Болеславъ Калужняцкій	7 зл.
5.	„ Корнилій Менцинскій	12 „
6.	„ Андрей Габла	7 „
	Всего	62 зл.

Датки тіи вписано до Ч. конс. 122 изъ 1889; а до кас. пост. 248 изъ г. 1888.

5) Ч. вд. пр. 41 изъ 1889 г. Свящ. Іосифъ Москаликъ катихить гимназ. въ Сяноцѣ уплатилъ:

а)	за г. 1879	4 зл.
б)	„ 1880	6 „
	Всего	10 зл.

Квоту тую вписано до Ч. конс. 132 изъ 1889 г. а до кас. пост. 249 изъ 1888 г.

6) Ч. вд. пр. 42 изъ 1889. Свящ. Тимоѳей Дорощъ, парохъ въ Розсохахъ, дек. Старосольского переказомъ почтовымъ:

а)	до коренного фонда	2 зл. 40 кр.
б)	за г. 1888 датоць роч.	2 „ 60 „
	Всего	5 зл.

Датоць сей записано до Ч. конс. 133 изъ 1889 г. а до кас. пост. 250 изъ 1888 г.

7) Ч. вд. пр. 46 изъ 1889. Свящ. Іосифъ Губицкій новопоставленный Пресвитеръ и завѣдатель Чорнорѣкъ дек. Короснянского зложилъ до коренного фонда 160 зл. котору то квоту вписано до Ч. конс. 218 изъ 1889 г. а до кас. пост. 255 изъ 1888 г.

8) Ч. вд. пр. 47 изъ 1889. Свящ. Константинъ Павловскій парохъ изъ Сухой-Воли дек. Олещицкого прислалъ за г. 1888 датокъ въ квотѣ 7 зл. що записано до Ч. кон. 217 изъ г. 1889 а до кас. пост. 256 изъ 1888 г.

9) Ч. вд. пр. 48 изъ 1889 г. Прч. Деканъ Бѣцкій присылае отъ Свящ. Климента Копыстянского, пароха Регетова рочный датокъ за г. 1888 въ квотѣ 7 зл. 75 кр. котору то квоту вписано до Ч. конс. 216 изъ 1889 г. а до кас. пост. 257 изъ 1888 г.

10) Ч. вд. пр. 51 изъ 1889 г. Посредствомъ Прч. деканального уряду Олещицкого прислали за г. 1888 рочніи датки:

1.	Прч. Викторъ Киверовичъ	.	.	12 зл.
2.	Свящ. Софроній Кульматыцкій	.	.	12 "
3.	" Михаилъ Венгриновичъ	.	.	7 "
4.	" Іосифъ Дуркотъ	.	.	7 "
5.	" Іоаннъ Ванковичъ	.	.	12 "
6.	" Іоаннъ Сухій	.	.	7 "
7.	" Антоній Весоловскій	.	.	7 "
8.	" Антоній Шведзицкій	.	.	7 "
Всего				71 зл.

Датки тѣи вписано до Ч. конс. 194 изъ 1889 г. а до кас. пост. 254 изъ 1888 г.

Отъ упр. Комисіи вдовъ и сиротъ по Священникахъ Еп. Перемыскои.

Касіеръ
М. Копно

Предсѣдатель Института
М. Подолинскій.

Секретаръ
О. Полянскій.

Случаи душпаствырскіи.

6. Початковый безплатный урядникъ въ Перемышли сирота по священнику АЕпархіи Львовской, не маючи жадного удержанья, находитъ притулокъ у колеги зъ лавы школьной своего небѣщика отца пароха въ ближайшемъ сусѣдствѣ Перемышля въ селѣ Н. зъ отки щоденно случайною фѣрою до канцеляріи своего уряда дѣстае ся. Убѣдивши ся заблаговременно о истынѣ слѣвъ св. писанія „не добре есть челоуѣкови самому быти“ а познавши блише дѣвицю Н. такожъ сироту по священнику, учительку въ дочерной Б. до гр. кат. парохіи въ Н. належачу, повзялъ рѣшителъне намѣреніе одружитися съ нею, скоро тѣлько дѣстане адютумъ. Мимо заходячей перепоны сродства въ III. ровномъ степени, Аморъ, якъ на теперѣшни часы не богато потребоваль трудити ся, и сказане „positis de lege ponendis“ уже и стало ся. Довѣдавши ся о семъ фактѣ гр. кат. парохіальный Урядъ въ Перемышли, зъ увагѣи на „domicilium legale“ жениха урядника, котре становить „competentiam parochi“ и многѣи иннѣи каноничнѣи и неканоничнѣи причины, вноситъ жалобу противъ гр. кат. парох. Уряда въ Н. и то на „неважность содружества“ pro foro civili, зъ взгляду на тое, що въ властивомъ „domicilium“ жениха оповѣди не были съ всемъ голошенѣи. Цѣкавость, чи парох. Урядъ въ Перемышли выиграе справу?

7. Въ певномъ мѣсточку находитъ ся церковь и костель. Настоятелѣ обохъ па-

рохій живуть въ рѣдкій згодѣ и заховують якъ найсовѣтнѣйше приписы „Конкордіи.“ Не дивно прото, що коли въ послѣдніи дни часу пасхального надѣйшоуть храмовый праздинокъ въ костелѣ, собираючій звычайно велике множество вѣрныхъ обохъ обрядовъ, и нашъ душнастырь спѣшитъ тамже въ имя священнической взаимности, щобы взяти участь въ трудахъ около спасенія душъ людскихъ. Засѣвши до сповѣдальницъ и натрафляючи случайно на грѣхи задержанія, яко священникъ рускій разрѣшае и то прямо не тѣлько латанниковъ отъ епархіяльныхъ резерватовъ русскихъ, але и Русиновъ отъ резерватовъ латиньскихъ, оправдаючи свое поступованье тымъ обстоятельствомъ, що то конецъ часу пасхального въ котрѣмъ на каждый случай разрѣшеніе удѣляти ся мае.

По совершеномъ священнодѣйствію, Настоятель лат. прихода заставляе „вечеру велію“ для потрудившихъ ся. По звычайномъ предословію о домашнихъ и господарскихъ клопотахъ, коли то уже вино „безъ блуда“ на добре „воселитъ сердца“ собранныхъ, зачинаея между юнѣйшими розумѣея „abstractis abstrahendis“ дискусія на темать: отпустовъ и резерватовъ въ загалѣ и особенности. Посередъ доказовъ „pro“ „contra“ нашъ душнастырь не отстугае отъ своего убѣжденія, которого держаль ся въ сповѣдальницѣ. Заходить вопросъ, чи оно оправдане чи нѣ?

8. Жидѣвка незамужна а бремна приходитъ до пароха и заявляє желаніе прияти св. Тайну Крещенія. Урадованый парохъ, що надае му ся способнѣсть одну заблуждшу ѣвцю позыскати для церкви, умѣщае ею въ безопасномъ передѣ инновѣрцами домѣ, занимае ся старанно обученіемъ ей въ правдахъ Вѣры гр. каѣ. и прѣвилахъ жизни и тѣшитъ ся дуже видячи велику понятливость у жидѣвки и успѣхъ ей въ науцѣ. Ведля обчисленія пароха св. Крещеніе не скорше якъ за мѣсяць можна было жидѣвцѣ удѣлити. Въ межичасѣ заходить важне обстоятельство, ото доносятъ пароху, що речена до принятія св. Крещенія приготавлича ся жидѣвка уродила хлопця и усильно просить черезъ людей пароха, щобы былъ ласкавъ ей слабе дѣтя окрестити.

Цѣкавость якъ въ томъ случаю поступитъ парохъ — чи удоволитъ желанію матери чи нѣ?

9. Невѣста N. по долнихъ надаремныхъ вывѣдованяхъ ся о житю на вѣйну удавшого ся своего мужа П. пріймае до веденія господарства парѣбка M., заходить съ нимъ въ любовніи сношенія а тыхъ слѣдствіемъ было рождество дѣтины. Женщина N. заявляє пароху, що отцемъ той дѣтины естъ парѣбокъ M. той послѣдній не только що не отперае ся, але просить пароха, щобы го до метрыкъ записаль яко отця той незаконно рожденной дѣтины.

Якъ въ томъ случаю поступитъ собѣ парохъ?

(Отвѣты слѣдуютъ.)

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 30. Марта 1889.

Іоаннъ

Епископъ.

Кароль Волошиньскій,

пров. канцлеръ.